

KARAM IN DE MENSENWERELD

© 2011 Janny Spijker
Eerste druk

Illustratie
Debbie van Bruggen, Grafisch Vormgeven

DE VERBODEN PLEK.

Daar, onder de oude treurwilg in het oerbos bij het meer, lag Karam.

Karam geeuwde en rekte zich uit. Hij deed zijn ogen open en zag zijn vader en moeder vlak bij hem liggen. Ze sliepen nog. Hij zuchtte tevreden. Het was nog niet zo lang geleden dat hij zijn avontuur in de grotten had beleefd. Op zoek naar de achterblijvers. Isdat en Watte waren de enige twee achterblijvers die mee waren gegaan naar de wereld van Karam. Hij glimlachte terwijl hij dacht aan de reacties van Isdat en Watte over alles wat ze hier in het oerbos zagen en hoorden. Ze waren hun hele leven nog nooit buiten de grotten geweest, dus alles wat ze zagen was nieuw en vreemd voor ze. Hij besloot ze vandaag weer eens op te zoeken.

Intussen waren zijn vader en moeder ook wakker geworden en gingen ze met z'n drieën overeind om te eten en te drinken. Ze waren net aan het drinken uit het meer toen Karam iets voor zijn ogen zag fladderen.

“Even uitrusten hoor,” hoorde hij zeggen en op hetzelfde moment landde Fluffy, de oude elf, op zijn hoofd.

Karam draaide zijn hoofd in de richting waar zijn vader en moeder stonden te drinken. Ze hadden niets gemerkt.

“Mama, papa, we hebben visite,” zei Karam. Zijn ouders keken verbaasd om zich heen. Ze hadden niemand zien komen en ook niets gehoord.

“Joehoe... hier ben ik,” zwaaide Fluffy naar ze.

“Ach, jij bent het.”

“Dag, Fluffy, wat brengt jou hier?” Dat was een goeie vraag, want Fluffy kwam eigenlijk nooit zomaar op visite. Deze keer dus ook niet.

Fluffy boog zich voorover en keek in een oog van Karam. Direct keek Karam scheel. Ja, als er iets zo dicht voor je oog staat, kan je daar niets aan doen, dat gaat dan vanzelf. “Karam, professor Oelie wil met je praten.”

“Alweer? Ik ben er net nog geweest. Ik heb hem alles al verteld over de grotten en de achterblijvers.”

“Ik denk dat het om iets anders gaat, maar wat het is dat weet ik niet. Eigenlijk vind ik dat hij me het had moeten vertellen,” peinsde Fluffy hardop. Fluffy was erg nieuwsgierig van aard en kon het niet goed uitstaan als ze iets niet wist. Ze vond dat ze, omdat ze de oudste elf was en zo, er recht op had om alles te weten. In ieder geval eerder dan de rest van de inwoners van het

oerbos. Nu stond ze weer voor een vraag en alleen Karam kon die vraag voor haar beantwoorden. En daarvoor moest hij naar woelie Oelie. De wijze professor, die hoog in de bergen woonde.

“Als professor Oelie je wil spreken, dan moet je gaan, Karam,” sprak papa Mano.

“Waarom laat hij me niet met rust. Ik wil net als Uter en Veda zijn en alleen maar spelen en gek doen,” mopperde Karam. Hij was een witte eenhoorn. De enige witte eenhoorn. De eerste in honderden jaren. Dat was zijn pech. Dat was ook de reden waarom hij zijn avontuur in de grotten had beleefd. Hij voelde al aan dat hij weer een nieuwe opdracht zou krijgen van de professor. En alles alleen maar omdat hij wit was.

“Ik kan er toch niets aan doen dat ik wit ben? Fluffy, kan je me niet in een andere kleur toveren?”

“Lieverd, al zou ik het kunnen, dan zou ik het nog niet doen. Dit ben jij en als ik je een andere kleur zou geven, dan ben je Karam niet meer.”

“Dat kan me niks schelen,” mopperde Karam nog even door.

“Ons wel,” reageerde mama Reza, “wij houden van je om wie en wat je bent. Ook al vind ik het niet leuk dat je veel weg moet.”

“Mama heeft gelijk, jongen. We wisten dat je anders was, maar zijn ook trots dat jij, onze zoon, anderen kan helpen. Dat je dingen kan bereiken die wij niet kunnen.”

Fluffy dacht hardop: “Weet je, ook al zou je aan de buitenkant een andere kleur hebben, dan nog zou het volgens mij niets veranderen. Het zit van binnen. Jij hebt van binnen iets wat wij niet hebben.... denk ik.”

Mama Reza knikte. Ze was het daar helemaal mee eens.

“Wat is dat dan?” wilde Karam weten. Maar daar hadden ze geen van drieën een antwoord op.

“Oké... ik ga wel weer.”

“Mooi, ik zal professor Oelie gaan vertellen dat je eraan komt.” Fluffy fladderde weg. Karam keek haar chagrijnig na. Mama Reza zag het en begreep het. Hij was nog jong, hij wilde spelen, net als zijn neef en nicht en zijn vrienden. Dit was niet gemakkelijk voor hem. Ze ging naast haar zoon staan en aaide met haar neus langs zijn hoofd.

“Wij houden van je, lieverd, en zullen je helpen waar we maar kunnen.”

“Dank je wel mama. Ik weet het ook wel, het is alleen.... Nou ja, laat ook maar.”

Karam wist dat het geen zin had om te mopperen, hij kwam er toch niet onderuit.

En eigenlijk was hij toch wel een ietsie pietsie nieuwsgierig naar waar professor Oelie nu weer mee aan zou komen. Dus nam Karam weer afscheid van zijn vader en moeder en vertrok naar professor Oelie. Hij besloot langs zijn vrienden te gaan, zodat ze wisten dat hij weer naar Oelie moest. Karam was bijna bij de bomengrens toen Uter en Veda, zijn neef en nicht, in galop aan kwamen draven.

“Hallo, Karam. Ging je net naar ons?”

“Hoi, Uter en Veda. Nee, ik moet weer eens naar professor Oelie.”

“Alweer?”

“Waarom nu weer?”

“Dat weet ik niet, maar volgens mij krijg ik weer een nieuwe opdracht.” Met z’n drieën naast elkaar liepen ze het bos in.

“Zullen we weer met je meegaan?” Voordat Karam daar antwoord op kon geven, zei Veda:

“Nee, dat kan niet, joh. Ben je het alweer vergeten?”

“Wat is hij vergeten?” vroeg Karam verbaasd en nieuwsgierig. Zijn neef en nicht hadden nooit geheimen voor hem gehad.

“He? Oh, dat is waar ook. Nee, we kunnen niet mee. We kwamen je eigenlijk halen,” herinnerde Uter zich.

“Halen? Waarvoor? Wat is er aan de hand?”

“We kwamen vanmorgen bij de bora’s langs en toen hoorden we dat Isdat zoek is. Boris en Banjer hebben de hele omgeving al afgezocht, maar konden hem niet vinden. Biba maakt zich heel veel zorgen. Je weet dat Isdat nog maar pas hier is. Ze is bang dat hij zich niet in leven weet te houden.”

“Nou zal dat wel meevallen,” vulde Veda het verhaal van Uter aan, “maar hij zal wel erg bang zijn. Helemaal alleen, verdwaald in een omgeving die hij nog niet goed kent.” Het was maar goed dat Veda op dat moment niet wist waar Isdat was, want dan had ze zich nog veel grotere zorgen gemaakt.

“We kwamen jou halen om te helpen zoeken,” eindigde Uter het verhaal.

“Natuurlijk help ik zoeken. Arme Isdat.”

“Maar jij moet toch naar woelie Oelie?”

“Die wacht maar,” zei Karam vastberaden. “Isdat is belangrijker.”

Ze begonnen gelijk goed om zich heen te kijken. Isdat kon overal zijn. Ook hier, vlak bij de open plek. Ze riepen zijn naam en gingen op grotere afstand van elkaar lopen. Uter hoorde ineens geritsel boven zijn hoofd, maar voor hij de kans had omhoog te kijken, hoorde hij:

“Hieeeeeeeee.....” en het volgende moment viel

er wat op zijn rug. Uter schrok even, maar niet lang. Hij wist wat het was.

“Dag Watte,” zei hij kalm en stond stil. Watte was uit de boom gevallen op de rug van Uter, gleeed er direct weer vanaf en hing nu, zich stevig vasthoudend aan de manen van Uter, bengelend boven de grond. Hij hijgde en kon nog even niets zeggen. Het gezicht van Joli hing ineens voor zijn neus. Joli grinnikte. “Dacht je nu echt dat je het van mij kon winnen? Jij hebt geen lange staart. Daarom zul je het nooit van mij winnen.” Watte krabbelde langs de manen omhoog op de rug van Uter.

“Maar ik heb twee pootjes meer dan jij. Ik kan harder rennen dan jij. Wat zeg ik? Jij kunt helemaal niet rennen. Je hebt alleen twee voorpootjes om je mee aan de takken vast te houden.” De eerst zo verlegen Watte, had geleerd van zich af te bijten. Dat leer je vanzelf als je een tijdje met Joli omgaat. Joli is steeds bezig je uit te dagen en te plagen. Dat vindt hij gewoon leuk. Hij bedoelt er verder geen kwaad mee. Maar uit ervaring wist Uter, dat zoiets wel kon uitlopen op ruzie en daar had hij geen zin in. “Goed dat ik jullie tegenkom. We kunnen wel wat hulp gebruiken.” Allebei keken ze vragend naar Uter.

“Hulp?”

“Waarmee?”

“Isdat is zoek.”

“Watte?”

“Nee, Isdat.”

“Waar is hij?”

“Als we dat wisten, dan was hij niet zoek.”

“Oh ja.” Karam kwam aanlopen.

“Ik slinger snel door het bos, ik help zoeken.”

Joli wilde al weg slingeren, maar Karam hield hem tegen.

“Wacht even, Joli. Het lijkt me beter als we eerst naar de bora's gaan en daar bespreken hoe en wat we gaan doen.”

“Ja, dat vind ik een goed idee,” zei Veda die er ook bij was gekomen. “Als we allemaal zomaar een kant opgaan, weten we straks niet meer waar we wel en waar we niet gezocht hebben.” Zo gezegd, zo gedaan. Watte bleef bij Uter op zijn rug zitten en Joli slingerde met zijn lange staart van boom naar boom voor ze uit. Al vanuit de verte hoorden ze Biba tekeer gaan. Dat kon ze goed. Biba was de oudste van de drie bora's en voelde zich verantwoordelijk voor haar jongere broertjes. In haar ogen waren zij vaak stout en vervelend en dan was het haar taak om boos op ze te worden. Dat vond zij tenminste. Haar broertjes dachten daar anders over, maar gehoorzaamden haar toch.... meestal.

Biba was misschien wel erg streng, maar ze was ook heel lief. Ze hield veel van haar broertjes en als er echt iets aan de hand was, dan kon je op haar hulp rekenen.

Nu hoorden ze haar roepen: “Als jullie eens wat meer zouden opletten en wat beter uit jullie doppen zouden kijken, dan was Isdat niet zoekgeraakt. Jullie zijn altijd maar aan het spelen en kijken nergens naar. Ik moet altijd alles in de gaten houden, ik sta er altijd maar alleen voor. Ik heb helemaal niets aan jullie!” Ze stond op het punt om te gaan huilen. Boris en Banjer keken elkaar aan. Ze voelden zich nooit erg op hun gemak als hun grote zus begon te huilen. Ze wisten niet wat ze dan moesten doen. Meestal deden ze dan maar gewoon alles wat Biba maar wilde, of ze gingen er stilletjes vandoor.

Biba zag het groepje het eerst en riep opgelucht uit: “Daar is Karam.” Alsof ze daarmee wilde zeggen, nu komt alles weer goed. Karam was Biba’s held. Ze geloofde dat er niets was wat Karam niet kon oplossen. Ineens begon iedereen door elkaar te praten.

“Het is niet onze schuld.”

“Hij was zomaar ineens weg, daar kunnen wij toch niets aan doen.”

“Oh, Karam wat ben ik blij dat je er bent. Je moet hem vinden.”

“Hoe kon dit gebeuren?”

“Waar hebben jullie Isdat gelaten?”

“Stom hoor. Hoe kun je hem hier nou kwijtraken?”

“Maak je maar niet druk. We vinden hem wel weer.”

“Arme Isdat.”

Karam wist dat ze op deze manier niet verder zouden komen en steigerde. Hij ging op zijn achterbenen staan en gooide, luid hinnikend, zijn voorbenen hoog in de lucht. Dat hielp altijd. Nu ook. Iedereen was stil. “Zo. Dat is beter,” zei Karam. Hij keek naar Boris en Banjer die naar hem opkeken. Ze waren bang dat ze een standje zouden krijgen.

“Waar waren jullie aan het spelen toen jullie Isdat kwijtraakten?” Weer begonnen ze allebei tegelijk te praten. “Stop!” Het was stil. “Boris, jij eerst.”

“We eh... we waren verstoppertje aan het spelen en toen...”

“Hiee... dan heeft Isdat zich goed weten te verstoppen.”

“Joli, houd je mond.”

“Ja baas,” reageerde Joli een tikje beledigd.

“Waar waren jullie verstoppertje aan het spelen?” vroeg Karam aan Boris.

“Eh... dat was...” Boris keek schuin naar zijn broertje. Banjer haalde zijn schouders op. Ze moesten het maar bekennen.

“Bij... eh... de verboden plek.”

“Wat!!!?” Iedereen keek geschrokken naar de twee broertjes. Er was één plek in het oerbos waar niemand mocht komen, want daar was het gevaarlijk. Ze wisten niet wat er zo gevaarlijk was, maar iedereen had al vanaf zijn of haar geboorte te horen gekregen dat ze overal mochten komen, behalve op die ene plek. Biba hoorde dit nu ook voor het eerst.

“Hoe halen jullie het in je hoofd om Isdat naar zo’n gevaarlijke plek te brengen. Jullie moesten op hem letten, voor hem zorgen, niet hem in gevaar brengen. Ik schaam me diep voor jullie. Alle voorvaders nog aan toe, wat is er met hem gebeurd? Misschien is hij wel opgevreten door een monster. Misschien...”

Karam zei snel: “Stil nu maar Biba. Het heeft geen zin dat soort dingen te denken. We weten geen van allen wat er met Isdat is gebeurd. Je hebt gelijk wat Boris en Banjer betreft, maar...”

Nu was het Banjer die voor zijn beurt begon te praten. “Wij hadden hem over die plek vertelt en toen wilde Isdat zelf daar naartoe. Wij wilden eerst niet, maar hij zei dat hij anders wel alleen ging. Hij zei dat hij niet bang was.”